

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce:

M. K., narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Václavem Luřchou
sídlem nám. Jiřího z Lobkovic 2406/9, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení:

R. Z., narozená dne X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2024, č. j. OAM-13483-21/ZR-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2024, č. j. OAM-13483-21/ZR-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a žalobci byla podle § 871 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že žalovaný pochybil, když dospěl k závěru, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. V žádném případě nerozporuje, že byl pravomocně třikrát odsouzen, ani nerozporuje závažnost zanedbání povinné výživy svých dětí (tj. A. V. K., nar. X, a K. M. K., nar. X), domnívá se však, že je třeba přihlédnout ke všem okolnostem případu, aby mohla být adekvátně posouzena závažnost jeho jednání. K prvnímu jednání, za něž byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Mělníku, č. j. 14 T 58/2020-65, respektive usnesením Krajského soudu v Praze, č. j. 11 To 377/2021-167, došlo v době, kdy se mu rozpadal vztah s bývalou manželkou, která proti němu používala veškeré dostupné prostředky, aby se mu mstila. Jedním z těchto prostředků bylo i trestní oznámení na neplnění vyživovací povinnosti. Žalobce v té době svou vyživovací povinnosti plnil tak, že bývalé manželce hradil potraviny do domácnosti a dětem kupoval oblečení a jiné věci, které potřebovaly. Bohužel si ale od těchto nákupů neuchovával účtenky, a proto neměl plnění jak prokázat. Rozhodně tak svým jednáním nezanedbal povinnou výživu svých dětí, ani jim nezpůsobil žádnou újmu. Ke druhému zanedbání povinné výživy, o kterém rozhodl Okresní soud v Mělníku, č. j. 4 T 18/2023-102, došlo v průběhu covidové pandemie, kdy měl žalobce ztížený přístup k zaměstnání a nemohl svým dětem zajistit dostatečnou obživu, v plnění jeho povinnosti mu tak bránily objektivní skutečnosti. Porušení zákona, kterých se dopustil, tak nejsou natolik významná, aby mohla být posouzena jako závažné porušení veřejného pořádku. Žalovaný měl při posuzování závažnosti rovněž přihlédnout k tomu, že žalobce dluh na výživném na své děti již v podstatné části uhradil a zbytek hradí v souladu s posledním trestním rozhodnutím. U trestného činu zanedbání povinné výživy pak existuje možnost zbavení se trestní odpovědnosti, pokud pachatel uhradí dluh na výživném před zahájením vyhlášení rozsudku. Nesouhlasil ani s tím, že by se z předchozích rozsudků nepočul.
3. Žalovaný dále pochybil, když nepřihlédl k některým předkládaným důkazům, na základě čehož chybně určil, že napadené rozhodnutí citelně nezasáhne do rodinného života žalobce. Žalobce má na území kromě dvou dětí s bývalou manželkou ještě nezletilou dceru, V. Z., nar. X. Vzhledem k tomu, že se dcera nenarodila z manželského vztahu, nebyl žalobce zapsán do jejího rodného listu, nicméně je jejím biologickým i sociálním rodičem, o dceru od narození pečuje, zabezpečuje svým příjmem její potřeby a žije spolu s její matkou, R. Z., ve společné domácnosti. Případné ukončení pobytu žalobce na území ČR a jeho nucený návrat do Turecka by byly značným zásahem do rodinného života jak žalobce, tak jeho dcery a partnerky, tento zásah by byl neporovnatelně závažnější než narušení veřejného pořádku. Dceři je 9 let, nucený odchod žalobce by tak vnímala velmi negativně, také je třeba přihlédnout k tomu, že primárním předmětem ochrany trestných činů, kterých se žalobce dopustil,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

je ochrana dětí a rodiny, je tedy zcela proti smyslu, aby v důsledku porušení chráněného zájmu trpělo další dítě tím, že přijde o osobní přítomnost svého otce ve svém životě.

4. Trestný čin zanedbání povinné výživy chrání kromě samotné rodiny a dětí konkrétně zajištění výživy potomkům, kteří nejsou schopni se uživit sami. Případným nuceným návratem do země původu by však schopnost žalobce zajistit svým dětem výživu byla zhoršena. Ekonomická situace v Turecku je aktuálně výrazně horší než ekonomická situace v ČR, veškeré relevantní ekonomické ukazatele jsou nepříznivější. Jsou tam špatné platové

podmínky, průměrná měsíční mzda v Turecku je v přepočtu asi 10 000 Kč, pokud by se tedy žalobci i přes více než 10% nezaměstnanost podařilo najít zaměstnání, nelze předpokládat, že by se jednalo o zaměstnání se mzdou aspoň vzdáleně se blížící té, které v současnosti dosahuje. Napadené rozhodnutí by tak šlo zcela proti smyslu zákonné úpravy. Možnost rozhodnout podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je odůvodněna potřebou státu, aby na jeho území nepobývali cizinci, kteří jsou nějakým způsobem pro společnost nebezpeční. Nebezpečnost žalobce však podle odůvodnění napadeného rozhodnutí spočívá v tom, že byl třikrát odsouzen za trestné činy zanedbání povinné výživy, návratem do Turecka však žalobce nebude v tomto smyslu jakkoliv méně „nebezpečný“, s ohledem na ekonomickou situaci lze naopak předpokládat, že schopnost plnit vyživovací povinnost žalobce se sníží a jeho „nebezpečnost“ se tak zvýší. Napadeným rozhodnutím tak naopak dojde k většímu narušení veřejného pořádku, neboť se zhorší žalobcova životní úroveň, čímž budou trpět i děti. V současnosti má žalobce v České republice zaměstnání v hlavním pracovním poměru a kromě toho uzavřel 3 dohody o provedení práce, aby byl schopen materiálně zajistit všechny tři své děti a současnou partnerku, ztrátou povolení k trvalému pobytu by o všechny příjmy přišel. Napadené rozhodnutí tak nejenže nemůže naplnit úmysl zákonodárce, s jeho úmyslem je v zásadním rozporu.

5. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalobce dne 3. 10. 2024 podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný uvedl, že správní řízení je důsledkem úmyslné opakované trestné činnosti žalobce, který si musel být vědom, že jeho jednání bude mít důsledky nejen v rovině trestněprávní, ale i v rovině cizineckého práva. Není možné, aby žalobce páchal trestnou činnost a teprve potom začal poukazovat na svou rodinu žijící na území ČR, žalobce sám svůj rodinný život ohrozil.
8. Závažné narušení veřejného pořádku žalovaný spatřuje v opakovaném páčání trestné činnosti ze strany žalobce, ten dlouhodobě neplnil soudem stanovenou vyživovací povinnost ke svým nezletilým dětem a svým úmyslným protiprávním jednáním vystavil své děti a jejich matku situaci hmotné nouze. Vedle protiprávního jednání, za které byl odsouzen trestními soudy k podmíněným trestům odnětí svobody a trestu obecně prospěšných prací, se v dalších celkem 11 případech navíc dopustil přestupkového jednání, za něž mu byly opakovaně uloženy peněžité tresty (do výše 75 000 Kč) a tresty zákazu činnosti. V období od roku 2009 do roku 2020 spáchal protiprávní jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla, z toho ve třech případech řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. Jedná se tak o zcela jednoznačné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

narušování veřejného pořádku, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 1. 10. 2024, sp. zn. 60 A 8/2024. Žalobce se tak během svého pobytu na území opakovaně dopouštěl protiprávního jednání, za jehož spáchání byl potrestán nejen rozsudky trestních soudů, ale i rozhodnutími správních orgánů. Protiprávní jednání, které bylo kvalifikováno jako přestupkové, představuje stejně závažné ohrožení veřejného pořádku jako spáchaná trestná činnost.

9. Co se týče zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný se tímto v napadeném rozhodnutí dopodrobna zabýval, vycházel ze všech dostupných informací, stejně tak jako z vyjádření žalobce. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce má na území bývalou manželku, se kterou má dvě nezletilé děti, nežije ale s nimi a ani o ně neprojevuje zájem, na děti neplatí soudem stanovené výživné. Kromě samotné existence rodinných vazeb je přitom nutné zohlednit i jejich intenzitu. Žádní jiní rodinní příslušníci na území nebyli během správního řízení zjištěni, ani žalobce existenci takových osob nedoložil. Ve vyjádření ve správním řízení sice zmínil, že žije se svou přítelkyní, tuto osobu však blíže nespecifikoval, osobu přítelkyně a společné dcery konkretizoval až v rámci žaloby, žalovaný proto k jejich existenci nemohl v napadeném rozhodnutí přihlédnout. Po posouzení všech okolností je napadené rozhodnutí přiměřené a v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce žije na území státu, jehož není občanem, musí tak počítat s tím, že jeho závažné jednání směřující proti chráněným zájmům může mít za následek ztrátu pobytového oprávnění.
10. Žalovaný se rovněž zabýval nejlepším zájmem dětí, a to zejména s ohledem na nálezy Ústavního soudu IV. ÚS 950/19. Nejlepší zájem dítěte v žádném případě automaticky neznamená, že žalobci nelze zrušit povolení k pobytu, přestože se dopustil úmyslné trestné činnosti. Je nutné posoudit, zda zájem dětí převyšuje důvody, pro které se řízení vede. Žalobce se trestné činnosti dopouštěl, přestože věděl, že má na území manželku a nezletilé děti, dokonce se trestné činnosti dopouštěl na nich, nepřispíval na výchovu a výživu svých dětí, čímž ohrozil jejich fyzický a psychický vývoj. Ani to mu ale nebránilo v páčání trestné činnosti. Zdrojem problémů je sám žalobce, v daném případě proto nemůže převážet nejlepší zájem dětí nad zrušením jeho pobytového oprávnění.
11. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

12. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ze dne 17. 9. 2024 uvedla, že žije ve společné domácnosti se žalobcem a společnou dcerou V. Z., jejímž otcem je žalobce, ten nebyl zapsán do rodného listu dcery, neboť nejsou manželé. Žalobce je primárním živitelem rodiny a aktivně se podílí na výchově jejich dcery. Případné zrušení povolení trvalého pobytu by výrazně zasáhlo do jejich života, neboť by s dcerou přišly o osobní přítomnost žalobce. Zároveň by byla zhoršena jeho schopnost podílet se na výživě dcery, kdy případný jeho příjem v Turecku by byl mnohem nižší.

V. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný zahájil na podnět Okresního soudu v Mělníku správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, čehož se dopustil opakovaným protiprávním jednáním a pravomocným odsouzením, oznámení bylo žalobci doručeno dne 25. 8. 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

14. Dle opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 23. 1. 2024 byl žalobce již čtyřikrát odsouzen za trestnou činnost:
- rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 1. 9. 2005, sp. zn. 2 T 108/2005 byl odsouzen za spáchání pokusu trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 k § 235 odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 140/1961 Sb.“) k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let, zkušební doba do 1. 9. 2010, žalobce se osvědčil dne 18. 11. 2010;
 - rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 17. 7. 2020, sp. zn. 14 T 58/2020, který byl potvrzen usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. 11 To 213/2021, byl odsouzen za spáchání trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, zkušební doba do 13. 7. 2023;
 - trestním příkazem Okresního soudu v Mělníku ze dne 28. 2. 2023, sp. zn. 4 T 18/2023 byl odsouzen za spáchání trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody s dohledem ve výměře 10 měsíců, zkušební doba do 15. 10. 2024;
 - rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 27. 11. 2023, sp. zn. 4 T 92/2023, kterým byl žalobce odsouzen za spáchání trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin.
15. Dle výpisu z evidenční karty řidiče se žalobce ke dni 21. 11. 2023 dopustil celkem 11 přestupků v oblasti silničního provozu, a to v letech 2009 – 2020, opakovaně mu byl uložen mj. zákaz činnosti – řízení motorových vozidel, a dále peněžité sankce.
16. Dne 21. 9. 2023 bylo provedeno šetření v domácnosti u D. D. K. a jejích dvou nezletilých dětí, jejichž otcem je žalobce.
17. Žalobce se dne 10. 4. 2024 seznámil s podklady pro rozhodnutí, v návaznosti na to v podání ze dne 23. 4. 2024 požádal o čas k aktualizaci adresy svého trvalého bydliště, uvedl, že bydlí se svou přítelkyní a dcerou na adrese X, což je zároveň jeho doručovací adresa. Vlastník daného bytu je nyní mimo republiku, jakmile se vrátí do ČR, žalobce aktualizuje adresu svého trvalého pobytu.
18. V napadeném rozhodnutí ze dne 5. 8. 2024 žalovaný uvedl, že závažné narušení veřejného pořádku spatřuje ve skutečnosti, že se žalobce opakovaně dopouští totožného protiprávního jednání (tj. přečinu zanedbání povinné výživy) a od dalšího páčání ho neodradily ani dříve uložené tresty. Závažné protiprávní jednání spatřuje především v charakteru spáchané trestné činnosti a způsobu jejího páčání, žalovaný následně shrnul tři rozhodnutí trestních soudů ve věci zanedbání povinné výživy spáchané žalobcem včetně dlužného výživného; nad tento rámec uvedl i to, že žalobce byl již před udělením pobytového oprávnění odsouzen pro spáchání pokusu trestného činu vydírání. Žalobce má navíc v období od roku 2009 do roku 2020 celkem jedenáct záznamů o spáchání protiprávního jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla, z toho ve třech případech žalobce řídil pod vlivem alkoholu, což je zcela jednoznačně závažným narušením veřejného pořádku. Žalobce se tak opakovaně a dlouhodobě

dopouští protiprávního jednání (tj. úmyslné trestné činnosti a přestupkového jednání), z dříve uložených trestů se nepoučil a opakovaně páchá novou trestnou činností. Z uvedeného vyplývá, že se tak v případě žalobce jedná o závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K definici pojmu závažné narušení veřejného pořádku odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že žalobce představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti, zejména zájmu na dodržování zákonů, zájmu na ochraně veřejného pořádku a ochraně většinové společnosti. Co se týče ochrany soukromého a rodinného života, žalovaný zjistil, že žalobce je rozvedený a se svou bývalou manželkou má na území dvě nezletilé děti (A. V. K., K. M. K.). Za účelem prošetření vazeb si žalovaný vyžádal šetření sociálního orgánu, na základě něhož došel k závěru, že uvedené rodinné a soukromé vazby nelze považovat za důvod nepřiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. S bývalou manželkou a společnými dětmi nebydlí ve společné domácnosti, neprojevuje o ně zájem, neplatí soudem stanovené výživné. V průběhu správního řízení nebyli zjištěni žádní další rodinní příslušníci žalobce, kteří by v současnosti legálně pobývali na území, ani žalobce existenci takových osob v průběhu řízení nedoložil. V písemném vyjádření sice uvedl, že v současnosti žije se svou přítelkyní, nicméně tuto osobu nijak blíže nespecifikoval, žalovaný tak k její existenci nemohl přihlédnout, žalovaný odkázal na rozsudek NSS č. j. 2 Azs 271/2015, dle kterého nelze po správních orgánech vyžadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby. Žalobce tak měl informace, které mohly mít vliv na posouzení přiměřenosti, sám konkretizovat a do spisu doložit, což se nestalo. Zrušení trvalého pobytu navíc nezakazuje s případnými blízkými osobami kontakt, do ČR může žalobce kdykoliv přicestovat na krátkodobá víza či si vyřídit jiné nižší pobytové oprávnění. Žalobce do svých rodinných vazeb zasáhl zejména sám svou trestnou činností. Za daných okolností je tak rozhodnutí zcela přiměřené. Rozhodnutí nelze ani z ekonomického hlediska považovat za nepřiměřené, ani délka pobytu žalobce na území nemůže v tomto případě převážit nad negativními okolnostmi jeho jednání, žalobce v průběhu svého pobytu opakovaně závažně narušoval veřejný pořádek. Co se týče nejlepšího zájmu dítě, v daném případě nejsou dány žádné výjimečné nebo mimořádné okolnosti, které by mohly převážit rozhodnutí ve prospěch žalobce, ten navíc do nejlepšího zájmu svých dětí zasáhl již tím, že dlouhodobě neplatil výživné. Žalovaný postupoval v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, judikaturou soudů, včetně soudu Ústavního, Úmluvou o lidských právech a Úmluvou o právech dítěte. Žalovaný proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.
21. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vyboštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

22. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29.4.2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále též jen „pobytová směrnice) *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
23. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. Podle čl. 8 Úmluvy *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydli a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
25. Žalobce namítal, že žalovaný pochybil, když dospěl k závěru, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Tato námitka není důvodná.
26. K výkladu pojmu „veřejný pořádek“, respektive „závažné porušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se ve svém usnesení z dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151 vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), když uvedl, že „při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“ V citovaném usnesení, na které odkázal i žalovaný, se NSS zabýval výkladem zejména ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, soud však neshledal důvod, proč by uvedené závěry nebylo možné vztáhnout i na zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2024 č.j. 4 Azs 153/2024-39).

27. Lze též poukázat na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 240/2023 – 32 ze dne 19. 1. 2024: „*Nejvyšší správní soud v tomto ohledu předesílá, že ze znění čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice i z příslušné judikatury SDEU vyplývá, že „[o]patření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby“. Pojem „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě samotného narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva (včetně trestního odsouzení), existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (rozsudek SDEU ze dne 28. 10. 1975 ve věci C-36/75 Rutili, bod 28; či rozsudek SDEU ze dne 29. 4. 2004 ve spojených věcech C-482/01 a C-493/01 Orfanopoulos a Oliveri, bod 66). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotčené osoby (rozsudek SDEU ze dne 13. 9. 2016 ve věci C-165/14 Rendón Marín, bod 59). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotčeného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (rozsudky SDEU ze dne 22. 5. 2012 ve věci C-348/09 P. I., bod 30, či ze dne 13. 7. 2017 ve věci C-193/16 E., bod 23).“*
28. Žalovaný se ve smyslu čl. 27 pobytové směrnice zabýval řádně otázkou, zda osobní chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, nevyšel přitom paušálně pouze ze skutečnosti, že žalobce se dopustil trestné činnosti. Vzal však v úvahu i další aspekty jednání žalobce ve smyslu shora uvedené judikatury včetně jeho celkové životní situace a tendence žalobce k opakování trestné činnosti.
29. Především tak žalovaný poukázal na to, že žalobce byl celkem třikrát odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku, a to a) Okresním soudem v Mělníku rozsudkem ze dne 17. 7. 2020, sp. zn. 14 T 58/2020, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. 11 To 213/2021, kterým žalobce shledal vinným tím, že v době od ledna 2018 do 1. 7. 2020 neplnil svou vyživovací povinnost ke svým nezletilým dětem A. V. K. a K. M. K. (dále jen „nezletilé děti“) a dlužil tak na neuhrazeném výživném částku ve výši 150 000 Kč, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, který byl podmíněčně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců, b) trestním příkazem Okresního soudu v Mělníku ze dne 28. 2. 2023, sp. zn. 4 T 18/2023, kterým byl žalobce shledán vinným tím, že v období od července 2020 do 4. 1. 2023 neplnil svou vyživovací povinnost na své nezletilé děti a dlužil tak částku 109 000 Kč, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců, který byl podmíněčně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců, c) během správního řízení byl žalobce za neplnění své vyživovací povinnosti odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 27. 11. 2023, sp. zn. 4 T 92/2023, kterým byl shledán vinným tím, že od 5. 1. 2023 do 3. 11. 2023 úmyslně nehradil výživné na své nezletilé děti a dlužil tak částku 50 000 Kč, za což byl odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin.
30. Žalovaný spatřoval závažnost narušení veřejného pořádku v charakteru této opakované a dlouhodobé trestné činnosti a způsobu jejího spáchání, kdy se jedná o úmyslné neplnění soudem stanovené vyživovací povinnosti k nezletilým dětem žalobce, a to po dobu 6 let, čímž je vystavil do stavu hmotné nouze, přes uložené tresty se nepoučil, stále páchá trestnou činnost, jde o recidivu. Přihlédl též k tomu, že žalobce byl již před udělením pobytového oprávnění v roce 2005 pravomocně odsouzen

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Obvodním soudem pro Prahu 10 za spáchání pokusu trestného činu vydírání. Je tak evidentní, že k nápravě žalobce nedošlo a již s ohledem na tuto jeho trestnou činnost je zřejmé, že představuje i aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek resp. pro základní zájmy společnosti.

31. K tomu soud poznamenává, že přestože jeho odsouzení za trestný čin pokusu vydírání již bylo zahlazeno, při posuzování nebezpečí, které žalobce představuje, k němu lze přihlížet (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34: „Zahlázení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona, shodně § 106 trestního zákoníku). Neznamená to však, že by rozhodnutí o zahlázení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu.“).
32. Další podstatnou okolností, ke které žalovaný přihlédl, je to, že vedle výše uvedených trestných činů byl žalobce opakovaně shledán vinným ze spáchání přestupků na úseku dopravy v letech 2009 - 2020, přičemž ve třech případech se jednalo o řízení vozidla pod vlivem alkoholu, opakovaně mu byl uložen zákaz činnosti a peněžité sankce v celkové výši 75 000 Kč.
33. Z uvedeného je patrné, že protiprávní činnost žalobce je různorodá, dlouhodobá, opakovaná a systematická, žalobce dlouhodobě nerespektuje právní předpisy České republiky v různých oblastech, což je ve svém souhrnu dostatečné pro přijetí závěru, že jeho chování představuje aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti.
34. Pokud jde o námitku žalobce, že v prvním případě dle svého názoru vyživovací povinnost fakticky plnil, je třeba poukázat na pravomocný a závazný rozsudek Okresního soudu v Mělníku ze dne 17. 7. 2020 č.j. 14T 58/2020-65, kde žalobce uplatnil obdobnou námitku, nicméně trestní soud dospěl k závěru, že vina žalobce byla bezpečně prokázána, výpověď žalobce označil za nevěrohodnou, nákup potravin pro děti ani neprokázal, navíc ani takové jednání by nemohlo nahradit soudem stanovenou peněžní vyživovací povinnost, kterou neplnil od ledna 2018 do 1. 7. 2020, bez zřejmého důvodu si nezajistil řádné zaměstnání s pravidelným příjmem. Uvedený rozsudek je pro správní orgány i pro zdejší soud závazný. Námitka je tak bezpředmětná.
35. Obdobně, Okresní soud v Mělníku v trestním příkazu ze dne 28. 2. 2023 č.j. 4T 18/2023-102 závazně shledal, že žalobce nadále úmyslně neplnil vyživovací povinnost v období od července 2020 do 4. 1. 2023 (s výjimkou několika plateb v roce 2022), a to přestože byl v určitých etapách tohoto období zaměstnán, v mezidobí si nezajistil jiné zaměstnání, ačkoli mu v tom nebránily zdravotní ani jiné vážné důvody a dluží tak částku 109 000 Kč. Žalobce svou námitku, že nemohl najít zaměstnání kvůli období covidu, mohl uplatnit u trestního soudu, z hlediska posuzování závažnosti jednání žalobce je v nynějším řízení irelevantní, navíc zcela obecná a ničím nepodložená. Žalobce navíc výživné neplatil ani po konci covidové pandemie.
36. Námitku, dle které dluh na výživném na své děti již v podstatné části uhradil a zbytek hradí, ve správním řízení neuplatnil, žalovaný se tak s ní nemohl při posuzování závažnosti jednání žalobce vypořádat, obsah správního spisu pak o tom nijak nesvědčí. Soud pak podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, s ohledem na to soud nemohl k tomuto novému tvrzení žalobce přihlídnout. Navíc k tomu žalobce neuvedl žádné konkrétní údaje, ani nepřipojil žádné důkazy. Pouze nad

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rámec soud uvádí, že i kdyby žalobce skutečně v nedávné době začal plnit své povinnosti, jak tvrdí, nemůže tato krátkodobá náprava převážet nad dlouholetým páčáním trestné činnosti. Ostatně, uhrazení dlužného výživného je jeho soudně uloženou povinností. Nejednalo by se ani o situaci, kdy žalobce uhradil dluh před vyhlášením odsuzujícího rozsudku.

37. Soud se proto ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, což je důvodem naplňujícím podmínky ust. § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
38. K námitkám ohledně nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života soud uvádí následující.
39. Dle rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012 – 39: *„[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“*
40. V rozsudku ze dne 24. 9. 2021 č.j. 10 Azs 266/2021-102 ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu NSS uvedl: *„Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudky ze dne 12. 1. 2017, čj. 10 Azs 312/2016-59, bod 31 a ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, bod 22). Stěžovatel v ČR pobývá již od roku 2002, má zde nemocnou manželku, kterou vozí k lékaři do Německa, dále zde má zletilou dceru, která dle jeho tvrzení zamýšlí v ČR studovat, a také nezletilou dceru, o které tvrdí, že s ním žije ve společné domácnosti. NSS si je vědom složité situace, v níž se stěžovatelova rodina nachází poté, co správní orgány zrušily jeho povolení k trvalému pobytu. Avšak jejich obtíže nepřeváží nad naléhavou potřebou chránit před stěžovatelem zdejší veřejný pořádek (body [22] a [23] shora). NSS sdílí názor krajského soudu, že stěžovatelova manželka, stejně jako jeho dvě dcery, se v ČR obejdou bez jeho trvalé přítomnosti. Stěžovatel nijak nevyvrací závěr krajského soudu, že jeho manželka nevyžadovala soustavnou péči po prodělání chirurgických zákroků v letech 2013, 2018 a 2021. Netvrdil, že by byla odkázána výlučně na jeho péči a nemohla se vrátit do plnohodnotného života. Snad jen na jednom místě na s. 11 kasační stížnosti uvádí, že manželka není schopna se o sebe sama postarat, aniž toto tvrzení nějak rozvíjí.“*
41. Dle rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30: *„Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného bytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“* Dále zde NSS uvedl: *„Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání.“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2021 č.j. 10 Azs 177/2021-64.

42. Žalovaný se s ohledem na zákonnou povinnost zabýval posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Za tímto účelem provedl šetření v příslušných evidencích, kde zjistil příbuzenské vazby žalobce k jeho synovi A. V. K. a dceři K. M. K., jiné osoby nebyly zjištěny. V této souvislosti je však třeba připomenout též povinnost účastníka řízení poskytnout žalovanému veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Dle rozsudku NSS ze dne 20. 1. 2016 č.j. 2 Azs 271/2015-38: „Je ovšem třeba zdůraznit, že ačkoli bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele zahájeno z moci úřední, nelze po příslušných správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby a které by případně mohly prokázat skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tj. nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60).“
43. Žalobce však tuto povinnost tvrzení ve správním řízení nesplnil, nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalovanému vůbec nenamítal, nesdělil k tomu ani žádné informace. Pouze zcela okrajově v žádosti o čas k aktualizaci adresy svého trvalého bydliště uvedl, že na adrese X bydlí se svou přítelkyní a dcerou, nicméně žádné bližší údaje k nim neuvedl.
44. Je třeba připustit, že žalovaný v napadeném rozhodnutí opomenul, že žalobce ve svém podání zmínil i dceru, toto opomenutí však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce totiž ke své přítelkyni, ani k dceři neuvedl vůbec žádné údaje, a to ani identifikační, ani žádné okolnosti jejich vztahu, nebylo ani zcela jednoznačné, zda se má jednat o biologickou dceru žalobce či zda jde o dceru jeho přítelkyně, šlo o zcela obecnou zmínku. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí zcela adekvátně uvedl, že žalobce osobu své přítelkyně nijak blíže nespecifikoval, žalovaný tak k její existenci nemohl přihlédnout, žalobce byl povinen k její osobě uvést konkrétní údaje a tyto rovněž doložit, což však neučinil. Soud k tomu uvádí, že stejně by žalovaný musel postupovat, i kdyby v rozhodnutí výslovně zmínil tvrzenou dceru žalobce, neboť ani k ní žalobce neuvedl a nedoložil ničeho, žalovaný by se mohl omezit toliko na konstatování, že s ohledem na to k její existenci nemohl přihlédnout.
45. Teprve v řízení před soudem žalobce konkrétně uvedl jméno a adresu své přítelkyně, která v řízení uplatňuje práva jako osoba zúčastněná na řízení, a rovněž jméno a datum narození své tvrzené dcery. K tomu však soud uvádí, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v řízení před soudem nelze uplatňovat

nové skutečnosti a nahrazovat tím neaktivitu žalobce ve správním řízení. S ohledem na to soud nemohl k těmto novým tvrzením žalobce, ani zúčastněné osoby přihlídnout. Tento postup je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. viz rozsudek ze dne 30. 5. 2023 č.j. 3 Azs 246/2021-47, bod 22. Ve správním řízení žalobce tyto osoby neoznačil a žalovaný nemohl na takovou konkretizovanou námitku reagovat. S ohledem na to neprováděl soud k důkazu rodný list V. Z., k čemuž soud navíc konstatuje, že sám žalobce uvedl, že v tomto rodném listě není jako její otec zapsán, taková listina by tak nebyla ani způsobila prokázat otcovství žalobce. K prokázání otcovství žalobce by pak nemohlo postačovat ani pouhé tvrzení žalobce a osoby zúčastněné na řízení.

46. Žalovaný se v řízení zabýval vztahem žalobce k jeho nezletilým dětem A. V. K. a K. M. K., které zjistil z evidence obyvatel, šetřením zjistil, že žalobce s nimi ani s jejich matkou nežije, neprojevuje o ně zájem, neplatí soudem stanovené výživné. To koresponduje s obsahem správního spisu, dle kterého se žalobce s těmito nezletilými dětmi stýká pouze velmi sporadicky. Ani v žalobě toto žalobce nijak nezpochybňoval a neuváděl odlišné informace. Žalovaný tedy nijak nepochybil, pokud vyhodnotil, že s ohledem na vztah žalobce k těmto nezletilým dětem se nebude jednat o nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí. Jiné blízké osoby žalobce ve správním řízení zjištěny nebyly.
47. Ani námitku ohledně možné ztráty současného zaměstnání a nižších výdělků v Turecku žalobce ve správním řízení neuplatnil a žádné své zaměstnání nedoložil a žalovaný se s ní tudíž nemohl vypořádat. Soud tak k tomu pouze uvádí, že napadené rozhodnutí není spojeno se zákazem pobytu na území ČR a není vyloučeno, aby žalobce získal jiné typy pobytového oprávnění, byť již nebudou pro žalobce natolik výhodné, jako je povolení k trvalému pobytu. To si však měl žalobce uvědomit dříve, než se dopouštěl na území ČR opakované protiprávní činnosti. Napadené rozhodnutí tedy nutně nemusí vést ke ztrátě zaměstnání žalobce. Přiměřenost se pak posuzuje ve vztahu ke konkrétnímu typu pobytového oprávnění, které je předmětem řízení, a k intenzitě narušení veřejného pořádku, přičemž s ohledem na závažnost jednání žalobce není z hlediska jeho osobní situace nepřiměřené, pokud mu bude zrušeno právě jen pobytové oprávnění k trvalému pobytu. I v situaci, kdy by žalobce musel z České republiky vycestovat, není nijak vyloučeno, aby svou vyživovací povinnost plnil ze zahraničí. Pouhá obecná nižší úroveň ekonomické situace v Turecku nevypovídá nic o konkrétních výdělečných možnostech žalobce, který je v produktivním věku a nedeklaroval žádné zdravotní či jiné pracovní omezení. Je pak na žalobci, jak si svou situaci nadále upraví, aby byl schopen plnit svou vyživovací povinnost. S ohledem na to neprováděl soud k důkazu pracovní právní dokumenty žalobce připojené k žalobě, ani materiály týkající se ekonomické úrovně v Turecku, neboť by to bylo nadbytečné.
48. Soud také odkazuje na usnesení Ústavního soudu IV. ÚS 1528/17, v němž soud uvedl: „Ústavní soud dodává, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není srovnatelně přísným zásahem do rodinného a soukromého života stěžovatele jako vyhoštění na dobu neurčitou. Stěžovatel tedy může znovu usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území České republiky, byť nelze vyloučit, že může být příslušnými orgány přihlédnuto k jeho trestní historii. Rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu navíc není stěžovateli odepřen výkon rodičovských práv.“
49. Je třeba připomenout, že čl. 8 odst. 2 Úmluvy právě v situaci ohrožení veřejného pořádku zásah do soukromého a rodinného života připouští, přičemž k prolomení by

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

mohlo dojít pouze v případě, kdy by se jednalo o případ mimořádně závažný. Takové okolnosti však v případě žalobce shledány nebyly, nejedná se o situaci nijak mimořádnou.

50. Žalovaný se dostatečně vypořádal s konkrétní situací žalobce, vzal v úvahu kromě existence pravomocných odsouzení i další okolnosti případu, jako již zmíněnou závažnost spáchané trestné činnosti, její opakování i časové souvislosti, a dále přestupkovou činnost žalobce, rovněž dostatečně zvážil okolnosti soukromého a rodinného života. Trestná a další protiprávní činnost páchaná žalobcem nesvědčí o úspěšném začlenění do české společnosti. Ve veřejném zájmu České republiky není, aby na území pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který je aktuálně nebezpečím pro veřejný pořádek. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství, nejvyšším pobytovým statutem. Zrušení povolení k trvalému pobytu je v posuzované věci také v souladu se zásadou přiměřenosti.
51. Soud neobesílal jako případné osoby zúčastněné na řízení nezletilé děti A. V. K. a K. M. K., neboť soud neshledal přímé dotčení jejich práva na soukromý a rodinný život, neshledal, že by takové dotčení na jejich právech bylo s ohledem na obsah žalobních námitek a obsah správního spisu dostatečně zjevné. Soud jednak poukazuje na to, že tyto nezletilé děti nebyly účastníky správního řízení, což žalobce v žalobě nijak nenamítal, ani nenavrhoval jejich účast v řízení před soudem jako osob zúčastněných na řízení, nepoukazoval ani na to, že měly být ve správním řízení vyslechnuty, či že by skutkový stav byl ohledně nich nedostatečně zjištěn. Ze správního spisu pak vyplývá, že žalobce s nezletilými dětmi již delší dobu nežije, je s nimi pouze ve sporadickém kontaktu, neprojevuje o ně zájem a neplnil dlouhodobě vyživovací povinnost. V žalobě ke svému vztahu k nezletilým dětem neuvedl žádné skutečnosti, ve správním řízení ani v řízení před soudem nepřiměřenost s ohledem na vzájemný vztah nenamítal. S ohledem na vše výše uvedené neshledal soud, že by přímé dotčení na jejich právech bylo dostatečně zjevné.
52. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
53. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, žalovanému žádné další náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.
54. Při rozhodnutí o nepřiznání náhrady nákladů řízení osobě zúčastněné soud vycházel z ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V předmětné věci jí soud žádné povinnosti neuložil a důvody zvláštního zřetele hodné nebyly shledány.
55. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí a ve lhůtě 30 dnů od podání návrhu na odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žalobu zamítl. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. října 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně